

[Helge von Rosen.]

giver ved stigende indtægt. Spørgsmålet har været meget grundigt belyst i udvalget, desværre med det resultat, at skævhederne, hvad angår sager, som afgøres før 1969, har vist sig ikke at kunne afhjælpes. Det må vist erkendes, at opgaven at tilvejebringe mere lighed er administrativt uoverkommelig især i en tid som denne, hvor skattemyndighederne er stærkt belastet i øvrigt med problemerne om overgang til kildeskatten. Ligningsrådet har dog for nylig givet grønt lys for udsættelse med afslutning af efterbetalingsager, der endnu løber, til efter den 1. januar 1969, sådan at skævhedstilfældene i hvert fald kan begrænses noget.

Efter udvalgsbehandlingen er jeg blevet opmærksom på, at ligevægtsskatteberegningen kunne synes at give en ikke rimelig favør til visse dødsboer med efterbetalingsager af en sådan karakter, at efterbetalingen fordobles, altså skatteunddragelsessager. Måske kan dette spørgsmål blive nærmere belyst inden tredje behandling.

Fra radikal side har vi rejst spørgsmål om en ændring af den regel, at i udlandet bopliedende forældres gaver til børn, der bor her i landet, er indkomstskattepligtige og ikke, som det jo ville være tilfældet, hvis både forældre og børn var bosat her i landet, gaveafgiftspligtige. Man har hidtil hjulpet på det urimelige resultat af den gældende regel ved lempelse ned til et beløb svarende til gaveafgiftssatserne, men mange har formodentlig været uvidende om lempelsesadgangen, og finansministeren har stillet en ændring af arve- og gaveafgiftsloven i udsigt, som kan rationalisere forholdet, og det takker vi for.

De bevillingsmæssige lempelser efter § 27 til nyetablerede med stor gældsbyrde, nyetablerede i land- og byerhverv, er et forhold, som også har været gjort til genstand for indgående behandling i udvalget. Det er mit indtryk, at der fra mange sider er utilfredshed med den uensartede behandling i skatterådene landet over, som disse sager synes at være underkastet. Det synes imidlertid at være overordentlig vanskeligt at formulere faktiske regler, hvorefter lempelsen gøres til en ret for de pågældende. Vanskeligheden ligger vel nok især i det problem at udforme faste regler, som omfatter både landbrug og byerhverv, hvor forholdene

omkring de nyetableredes gældsbyrder jo almindeligvis er så fundamentalt forskellige. Finansministeren har stillet i udsigt, at større ensartethed i behandlingen vil blive søgt fremmet bl. a. ved udsendelse af cirkulære. I det radikale venstre ser vi naturligvis positivt på det af hr. Foged rejste spørgsmål om en eventuel appelinstant, forudsat at en sådan ordning er administrativt praktikabel.

Henvendelsen om fradragsret for de anerkendte trossamfunds kirkebidrag eller i hvert fald om forlængelse af engangsordningen med halv fradragsret har man ikke ment i udvalget at kunne komme i møde. Selv om det må erkendes, at trossamfundene har visse ekstrabyrder, synes disse ikke at være så tungtvejende, at de kan berettige til en særbehandling.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget med de af ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag til velvillig behandling.

Ømann: Vi kan jo gå ind for de ændringsforslag, stillet af finansministeren, der dels er af teknisk, dels af ajourføringsmæssig karakter, og jeg vil kun hæfte mig ved to ting, nemlig det ændringsforslag, som SF har stillet om afskaffelse af etableringslempelsen ifølge § 27, og spørgsmålet, bevillingsmæssig skattelempelse.

Med hensyn til etableringslempelsen i § 27 er det jo sådan, at man ved gentagne udvalgsbehandlinger de sidste par år har været fuldstændig klar over, at man havde med en fuldstændig umulig regel at gøre. Den kunne ikke administreres ligeligt. Den har til princip, at den giver en stor rabat til skatteydere med høj indkomst og en beskedne rabat til skatteydere med lav indkomst. Kildeskatten er kommet til, og denne regel passer ind i kildeskattesystemet som en hund i et spil kegler. Det er jo en lempelse, som man først kan beregne, efter at indkomståret er gået, og hvordan skal man tage hensyn til en sådan lempelse ved forskudsligningen, der jo finder sted i hvert fald omkring 1½ år i forvejen?

Det var derfor, synes jeg, at gøre finansministeren en tjeneste at tage op i udvalget til alvorlig overvejelse, om man dog ikke kunne få denne slyngplante væk fra syste-